

Sygn. akt II Ka 209/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2021 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Karol Skocki

Protokolant: sekr. sąd. Marta Burek

przy udziale prokuratora Szymona Kolibowskiego

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2021r.

sprawy Z. R. i W. R.

oskarżonych o przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 29 czerwca 2020 r.

sygn. akt II K 888/18

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego Z. R. na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze związane z jego udziałem w sprawie w kwocie 2128,30 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 180 zł, a pozostałą częścią kosztów sądowych za to postępowanie obciąża Skarb Państwa.
3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz W. R. kwotę 2 184 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów obrony przed sądem I i II instancji.

Karol Skocki

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 209/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 29 czerwca 2020r., sygn. akt II K 888/18	
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	<p>materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</p>	

#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		

	<p>1. Obrazę przepisów prawa materialnego:</p> <p>- poprzez przypisanie oskarżonemu czynów z art. 286 § 1 k.k. i co się z tym wiąże – błędnego jego zastosowania poprzez całkowite pominięcie, iż powyższego czynu można dopuścić się jedynie z zamiarem bezpośrednim i zamiar ten musi istnieć w momencie popełnienia czynu, nie może powstać później,</p> <p>- art. 271 § 1 k.k. poprzez całkowite pominięcie zamiaru oskarżonego, okoliczności w jakich oskarżony posłużył się dokumentem jak i czy posłużenie się przez oskarżonego dokumentem miało znaczenie prawne. Sąd w treści swojego uzasadnienia nie wskazuje nawet na dowody wskazujące na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
--	---	---	--

to, że oskarżony posłużył się dokumentem jak i kto kiedy i czy w ogóle podrobił dokument. A jest niezbędne do określenia czy zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona wyżej wskazanego przestępstwa,

2. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na wydanie zaskarżonego wyroku tj.:

- art. 5 § 1 i 2 k.p.k. poprzez odgórne traktowanie oskarżonego jako winnego popełnienia za w zarzucanego mu czynu oraz poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w szczególności oparcie ustaleń w przedmiocie zamiaru oskarżonego jedynie na wcześniejszych wyrokach karnych, podczas gdy

stan faktyczny
sprawy budzi
poważne
wątpliwości,
które winny
zostać
rozstrzygnięte
na korzyść
oskarżonego,

- art. 7
k.p.k. poprzez
przekroczenie
granic
swobodnej
oceny dowodów,
podjęcie tej
oceny w sposób
dowolny,
sprzeczny z
zasadami wiedzy
i doświadczenia
życiowego, w
sposób
uniemożliwiający
ustalenie
prawdy
obiektywnej i
sformułowania
w ramach tej
oceny
niesłusznych
merytorycznie
wniosków, iż
oskarżony
dokonał
zarzucanych mu
czynów, podczas
gdy takie
wnioski Sądu
nie znajdują
odzwierciedlenia
w materiale
dowodowym w
sprawie, w
związku z czym
brak było
podstaw do
skazania
oskarżonego z

art. 286 § 1 k.k. a
nadto:

- w zakresie
w jakim Sąd
nie ustalił czy
dokument,
którym posłużył
się oskarżony
jest rzeczywiście
przerobiony, kto
i kiedy go
przerobił oraz
kto się nim
posłużył, jak
również czy
oskarżony miał
świadomość, iż
przedmiotowy
dokument jest
przerobiony,

- w zakresie
w jakim sąd
całkowicie
pomiął zamiar
oskarżonego,
który to jest
niezbędny, aby
popełnić
przestępstwo
stypizowane w
art. 286 kk
i musi istnieć
już w momencie
popelnienia
czynu,

- w zakresie
w jakim sąd
popada w
sprzeczność w
treści
uzasadnienia z
jednej strony
wskazując, iż
oskarżony dążył
ostatecznie do
wywiązania się z
zawartych umów

z drugiej, iż nie miał zamiaru wywiązać się z zobowiązań,

- w zakresie w jakim sąd poza wyrokami karnymi nie wskazuje na żadne okoliczności świadczące o zamiarze oskarżonego a same trudności w płynności finansowej jak trafnie wskazuje sąd w treści uzasadnienia nie mogą przesadzać o zamiarze oskarżonego,

- art. 74 § 1 k.p.k. zgodnie, z którym oskarżony nie ma obowiązku dowodzenia swej niewinności ani obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść poprzez niezastosowanie się do w/w przepisu,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia,

poprzez uznanie,
iż oskarżony w
chwili
zawierania
umów wiedział,
z uwagi na
problemy
finansowe, że nie
ma możliwości
wywiązania się
z tej umowy,
zatem
wprowadził w
błąd
pokrzywdzonych
i doprowadził
ich do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem,
podczas gdy
prawidłowo
ustalony stan
faktyczny,
prowadzi do
wniosków
przeciwnych,

- z ostrożności
procesowej, w
przypadku,
gdyby Sąd
odwoławczy nie
podzielił
stanowiska
obrony,
powyższemu
wyrokowi
zarzucił rażąco
niewspółmierność
kary poprzez
wymierzenie
oskarżonemu
kary 3 miesięcy
pozbawienia
wolności,
podczas gdy
dobrowolne
naprawienie
przez

oskarżonego
szkody w całości
przemawiało
nadzwyczajnym
złagodzeniem
kary jak również
wnosi o uznanie
przypisanego
oskarżonemu
czynu z art.
271 k.k. jako
wypadek
mniejszej wagi,

- z ostrożności
procesowej
również
naruszenie
prawa
materialnego w
zakresie
kwalifikacji
prawnej czynu
przypisanego
oskarżonemu
mające wpływ
na treść
rozstrzygnięcia,
a mianowicie
poprzez uznanie,
że sprawca
dopuścił się
ciągu
przestępstw,
podczas gdy z
treści
rozstrzygnięcia
wynika, iż
motywem
sprawcy była
utrata płynności
finansowej, w
związku z
powyższym
sprawca
dopuściłby się
wszystkich
opisanych
czynów z góry
powziętym

	<p>zamiarem, w krótkich odstępach czasu, a więc zachowaniem sprawcy powinno być określone jako jeden czyn mając na uwadze brzmienie art. 12 k.p.k. w zw. z art. 11 k.p.k.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Sąd odwoławczy w toku kontroli apelacyjnej nie dopatrył się uchybień w ocenie dowodów, którą przeprowadził Sąd I instancji. Ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.), gdyż została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób</p>			

podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy.

Sąd wydał wyrok
na podstawie
analizy
całości kształtu
ujawnionych w
toku
postępowania
okoliczności,
mających
znaczenie dla
przedmiotowego
rozstrzygnięcia,
wobec czego
ocena
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego nie
uchybia treści
art. 410 k.p.k.

W pierwszej
kolejności
wskazać należy,
iż wbrew
twierdzeniom
skarżącego
obrońcy Sąd I
instancji
prawidłowo
ustalił, iż
oskarżony
wypełnił
wszystkie
znamiona
przestępstwa z
art. 286 §
1 k.k., w
szczególności w
zakresie
działania
oskarżonego z
zamiarem
bezpośrednim i
istnieniem tego

zamiaru już w chwili popełnienia czynu.

Sąd I instancji wskazuje w swoim uzasadnieniu oskarżony przyjął zlecenia od pokrzywdzonych i wprowadził ich w błąd co do możliwości wypełnienia zlecenia i dopełnienia wszystkich obowiązków związanych z rejestracją samochodów pomimo, że miał on pełną świadomość, iż nie będzie w stanie uregulować wszystkich zobowiązań z uwagi na swoją trudną sytuację finansową. Jest to ocena prawidłowa, a same trudności finansowe nie stanowią w tej konstrukcji okoliczności najistotniejszej. Zaznaczyć należy, że oskarżony dysponował pieniędzmi przekazanymi mu przez

pokrzywdzonych,
dlatego
wprowadzenie w
błąd tych osób
co do zamiaru
wykonania
złej
czynności, które
on przeznaczył
na inne potrzeby
jest oczywiste
i nie znajduje
żadnego
logicznego
usprawiedliwienia.

Analogicznie
należy traktować
zarzut w zakresie
przypisania
oskarżonemu
sprawstwa czynu
z art. 270 § 1 k.k.
(na marginesie
Sąd zauważa, iż
obrońca błędnie
wskazuje na art.
271 § 1 kk).
Przy czym stara
się nie zauważać
skarżący
obrońca, iż to
z uwagi na
brak możliwości
ustalenia kto
dokonał
przerobienia
dokumentu, a
w szczególności
czy dokonał tego
sam oskarżony –
Sąd I instancji
dokonał zmiany
opisu czynu
poprzez
przyjęcie, iż
oskarżony
posłużył się
uprzednio
przerobionym

dokumentem.
Wbrew
twierdzeniom
skarżącego –
dla przypisania
oskarżonemu
sprawstwa co do
czynu z art. 270 §
1 k.k. w zakresie
posłużenia się
dokumentem
przerobionym,
jedynie wtórne
znaczenie miał
podnoszony
poprzez obronę
fakt kto, kiedy
i w jakich
okolicznościach
dokonał
przerobienia
tego dokumentu.
Nie ulega
również
wątpliwości, iż
oskarżony miał
świadomość
użycia
dokumentu
przerobionego,
skoro nie
dokonał on
wpłaty całości
podatku
akcyzowego a
jedynie znikomą
jego część.

Natomiast jeśli
chodzi o czyn
z art. 286 § 1
k.k. to na fakt,
iż oskarżony
działał z
zamiarem
oszukania
pokrzywdzonych
wskazuje nie
tylko jego
sytuacja

finansowa ale także dotychczasowy tryb życia oskarżonego, który wskazywał, iż wyłudzenie pieniędzy na podatek akcyzowy i wykorzystywanie ich na inne potrzeby, stanowiło niejako sposób na życie dla oskarżonego.

Dalej wskazać należy, iż nie ma racji skarżący obrońca zarzucając Sądowi I instancji naruszenie art. 74 § 1 k.p.k., bowiem z akt sprawy wynika, iż Sąd meriti stan faktyczny sprawy oparł na dokumentach znajdujących się w aktach sprawy a wszelkie wątpliwości rozstrzygnął na korzyść oskarżonego, na co wskazuje sam fakt zmiany opisu czynu z art. 270 § 1 k.k.

Z kolei w odniesieniu do twierdzeń obrońcy o

pojawiających się w sprawie wątpliwościach dotyczących sprawstwa oskarżonego, które winny zostać rozstrzygnięte na jego korzyść wskazać należy, iż nie można stawiać w sposób uzasadniony zarzutu naruszenia zasady in dubio pro reo, powołując się na wątpliwości samej "strony" co do treści ustaleń faktycznych, wymowy dowodów, czy też sposobu interpretacji przepisów prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 § 2 k.p.k. nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i wobec braku możliwości ich usunięcia

rozstrzygnął je
na niekorzyść
oskarżonego. A
zatem w sytuacji,
gdy konkretne
ustalenie
faktyczne
zależne jest od
dania wiary tej
lub innej grupie
dowodów, nie
można mówić
o naruszeniu
zasady
domniemania
niewinności. Na
gruncie
niniejszej
sprawy, Sąd I
instancji
słusznie uznał, iż
po zmianie opisu
czynu z art. 270
k.k. nie zachodzą
inne wątpliwości
w zakresie tego,
że oskarżony
Z. R. swoim
zachowaniem
wyczerpał
wszystkie
znamiona
zarzucanych mu
przestępstw.

Odnosząc się
natomiast do
zarzutu rażącej
niewspółmierności
orzeczonej kary
– uznać należy
ten zarzut jako
niezasadny.

Zarzut rażącej
niewspółmierności
kary jako zarzut
z kategorii ocen
można zasadnie
podnosić

wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą.

Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną. Nie każda więc różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. Chodzi tu o tak istotne różnice

ocen, że
dotychczas
wymierzoną
karą można
byłoby nazwać
także w
potocznym
znaczeniu tego
słowa rażąco
niewspółmierną.
Przesłanka
rażącej
niewspółmierności
kary jest
spełniona tylko
wtedy, gdy na
podstawie
wskazanych
okoliczności
sprawy, które
powinny mieć
decydujące
znaczenie dla
wymiaru kary,
można przyjąć,
że zachodzi
wyraźna różnica
między karą
wymierzoną
przez sąd
pierwszej
instancji, a karą,
która powinna
zostać
wymierzona w
instancji
odwoławczej w
wyniku
prawidłowego
zastosowania
dyrektyw
wymiaru kary
przewidzianych
w art. 53
k.k. oraz zasad
ukształtowanych
przez
orzecznictwo.

Kontrola instancyjna nie wykazała, by wymierzona oskarżonemu Z. R. kara 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 270 § 1 k.k. była karą rażąco niesprawiedliwą, tj. zbyt surową lub zbyt łagodną. Sąd orzekający wziął pod uwagę przy jej wymiarze wszystkie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., w tym również okoliczności dotyczące oskarżonego, na które wskazał obrońca. Obrona zdaje się pomijać fakt społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego oraz umniejsza kwestię dotychczasowej karalności oskarżonego. W ocenie Sądu odwoławczego, kara 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 270 § 1 k.k. spełni w stosunku do

oskarżonego cele zapobiegawcze i wychowawcze. Z omawianych wyżej powodów brak było również możliwości do uznania, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi.

Wszystkie te rozważania odnoszą się również do kary wymierzonej za czyny z art. 286 § 1 k.k. popełnionych w ramach ciągu przestępstw, przy czym dodatkowo należy wskazać jako okoliczności obciążające wartość wyłudzonego mienia.

Na koniec odnosząc się do zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu z art. 286 § 1 k.k. poprzez uznanie, iż oskarżony dopuścił się ciągu przestępstw – uznać go

również należy jako niezasadny. Nie ulega, bowiem wątpliwości, iż oskarżony działał w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, który istniał przy każdym pokrzywdzonym. Brak podstaw do przyjęcia, że taki zamiar istniał już na początku działalności przestępczej oskarżonego. Żaden przeprowadzony dowód w sprawie na to nie wskazuje.

Ubocznie tylko można dodać, że obrońca popada w sprzeczność formułując zarzuty apelacyjne, z jednej strony starając się wykazać brak zamiaru oszukańczego ze strony oskarżonego, a z drugiej strony eksponując rodzaj i rolę tego zamiaru do przyjęcia kwalifikacji prawnej czynu

<p>ciągłego oszustwa.</p> <p>W oparciu o powyższe rozważania - apelację obrońcy oskarżonego uznać należy za typową polemikę z prawidłowo ustalonym przez Sąd I instancji stanem faktycznym w niniejszej sprawie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie (w przypadku uznania, iż czyny oskarżonego wyczerpały znamiona określone w art. 286 § 1 kk i art. 271 § 1 kk) zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

oskarżonemu kary nadzwyczajnie złagodzonej.		
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji i uznał, iż sprawstwo i wina ocenione zostały przez Sąd I instancji prawidłowo		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku		

sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 Sprawstwo i wina oskarżonego a także wymierzona kara		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Sprawstwo i wina oskarżonego oraz wymierzona kara nie budzi wątpliwości		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
0.15.3. Uchylenie		

wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia o			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia o			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia o			

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2. 3.	Podstawa art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 636 § 2 k.p.k., w zw. z art. 633 k.p.k. iw zw. § 1 i 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie		

wysokości i
sposobu
obliczania
wydatków
Skarbu Państwa
w postępowaniu
karnym (t.j.
Dz.U.2013
poz.663), § 3
Rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 18
czerwca 2014
r. w sprawie
opłat za wydanie
informacji z
Krajowego
Rejestru
Karnego (Dz. U.
2014 poz. 861 z
późn. zm.) w zw.
z art. 618 § 1
pkt 10 k.p.k. oraz
art. 2 ust. 1 pkt
3 w zw. z art.
8 ustawy z dnia
23 czerwca 1973
r. o opłatach
w sprawach
karnych (t.j.
Dz.U. z 1983 r.
nr 49, poz. 223 z
późn. zm.).

Podstawa art.
636 pkt 2
w zw. 633
k.p.k. i art.
632 z pkt 2
k.p.k. w zw.
z art. 634
k.p.k. oraz §
11 ust.1 pkt
3 w zw. z
art. 17 § 1 i
pkt 4
Rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości

z dnia 22
października
2015 r. w
sprawie opłat
za czynności
adwokackie
(Dz.U.2015. poz.
1800)
uwzględniając
ilość dni
rozprawy przed
sądem I
instancji, a także
fakt, że przed
sądem
odwoławczym
czynności były
podjęte tylko na
jednej rozprawie
z uwagi na
przeszkody
dotyczące
drugiego
oskarżonego,
który korzystał
z pomocy tego
samego obrońcy

7. **PODPIS**

Karol Skocki